

EEN BEK VOL TAND(BERG)EN . . .

DEEL 1

Slaagt u er werkelijk in met datgene thuis te komen op geluidtechnisch gebied, wat u voor ogen had? Je hebt natuurlijk altijd mensen die daar moeite mee hebben; mijn vader bij voorbeeld komt als je hem uitstuurt voor sinaasappelen, met kwalrode sokken en een fles wijn thuis. Nu is dat bij mij niet zo extreem, daar ik ook wat dat betreft tot de grote middelmaat behoor.

Omdat het destijds in een vlaag van verstandsverbijstering in een uitverkoop aangeschaft Japans cassettedeck van een der bekendste merken (ze moesten zich schamen daar) zich vanaf het begin geschaard heeft bij de orde der koppensnellers, ik dientengevolge dus voor het opnemen van

een plaat net zo lang nodig heb als de betreffende artiest(en) in de studio en ik ook wel wat anders te doen heb, viel na lezing van lovende testrapporten en lijfelijk contact op de RAI bij mij het besluit me een Tandbergdeckje aan te schaffen, inderdaad een besluit waar je 'u' tegen zegt.

Bij informatie bij de detailhandel vielen me al direct drie dingen tegelijk op:

- de gedachte: "zou haar man hier wel van afweten?"
- zeer sterk getwijfel aan mijn verstandelijke vermogens;
- fluittonen veroorzaakt door intens gehijg.

Het is toch het jaar van de vrouw! Hebben

mannen daar nu ook last van?

Een der eerste handclaren verzocht mij plaats te nemen op een in fluweel uitgevoerde bank en kwam aandragen met een apparaat, dat hij voorzichtig vasthielt als was het een door hemzelf ter wereld gebrachte baby. Daarbij vielen mij twee dingen op:

- dat dit een draaitafel was en geen cassette-deck;
- dat dit ding voorzien was van een ding, dat wij vrouwen aan onze oren plegen te hangen, doch die hier dient om de arm in balans te houden of zoiets.

Twee jaar leven met een psycholoog heeft mij véél geleerd en ik besloot dan ook omtrent de eerste miskleun van de verkoper voorlopig net te doen alsof het me niet opviel. Omtrent het tweede besloot ik onmiddellijk, zou ik eventueel toch omgeturnd worden, dit toestel in ieder geval niet te nemen, daar die oorbel beslist zijn einde zou vinden in de stofzuiger.

Fluisterend vertelde de man me, dat het ding 'geruisloos' werkt, me daarbij indrukwekkend aankijkend (de prijs van dit ding schrijf je met drie nullen dacht ik opgewekt), er uiterst voorzichtig een zwarte schijf opleggend. Nu, geruisloos was-t-ie niet, want er donderde onmiddellijk iets klassieks door de ruimte, waarop de verkoper gelijk een kat op me afleed en ik al gereed stond om te gillen: 'Help, moeder ik word aanger...', doch neen hij schoot me goddank voorbij en ging bevallig leunend tegen een van die spuuglelijke herriekasten van ongeveer een meter hoog, die over mijn lijk de kamer niet in zouden komen, ongeveer een plaatkant lang vurig een pleidooi staan houden dat dit de allerbeste ter wereld was. Daar ik toch ook iets in wilde brengen, vroeg ik of hij zo vriendelijk wilde zijn om B & O boxen aan te ploepen. Hij keek me lelijk aan en siste dat-ie die dingen niet had, binnensmonds iets mompelend over investeringskosten.

Op dat moment begon het vermoeden te rijzen dat de Tandberg niet aanwezig was. Zuchtend en steunend draaide de man de plaat om, kennelijk zeer verliefd zijnde op de door hem gedemonstreerde apparatuur,

wat ik best begreep, alleen verfoei ik klassieke muziek en begon al zeer ongemakkelijk heen en weer te schuiven. Nadat hij zo ongeveer de zevenentwintigste maal had verzocht hoe mooi hij het allemaal vond, stotterde ik dat ik daarvoor eigenlijk helemaal niet kwam. Oh, neen, waarvoor dan wèl? 'Een deck, cassettedeck, dit heb ik allemaal al. Een cassettedeck ook, maar daar heb ik moeilijkheden mee.' Ach, waarom ik dat dan niet meteen gezegd had (waar ik geen kans voor had gekregen), daarbij soepel een spoelenrecorder aanzettende van die fabriek in het zuiden des lands, die hoewel ze allang hun brood verdienen met hun nevenactiviteiten, nog steeds gloeilampenfabriek genoemd worden, waarop ik met de gedachte: dit kon wel eens lang gaan duren, de benen op het fluweel deponeerde.

Nu kostte deze recorder zo'n slordige drieduizend gulden — waarom hijgt men dan toch bij het noemen van de naam Tandberg? — en het duurde dus wel even voordat de man alle knoppen gehad had. De vermelding dat 'k die spoelen bij iedereen altijd uit m'n handen laat vallen, bleek mijn redding te zijn, want dan was een cassettedeck ideaal voor mij, zei-ie op de toon waarop ze in die Amerikaanse TV-films de vrouwen ten huwelijk vragen. Tandberg, zei 'k voorzichtig. Hij wees op een merk waarvan ik wist dat die drieduizend gulden kost en één motor heeft en ik wil er dus een met drie motoren en voor ruim éénderduizend gulden.

Tandberg hadden ze niet, neen, maar ik had groot gelijk, zei de baas, die er inmiddels bij gekomen was, want het is de beste ter wereld — wat moeten die lui verwaand worden daar in Noorwegen en dat zullen we dan weer weten in de vorm van een fikse prijsverhoging.

BEK VOL TAND(BERG)EN — DEEL 2

Hij is gearriveerd, al kan het net zo goed een 'zij' zijn natuurlijk. Daar de naamvallen voor het grootste deel ver voor mijn tijd onze taal uitgezwiept zijn, is het 'hij' of

'zij' van abstracte zaken altijd in nevelen gehuld; de Engelsen hebben het daar gemakkelijker mee: alles wat niet van vlees en bloed is, is daar gewoon 'it', geen gelazer.

De leverancier deelde me telefonisch juichend mede eindelijk een Tandberg TCD 310 uit de handen van de importeur losgescheurd te hebben, zodat deze Viking thans te mijner beschikking stond en of ik hem maar effe wou komen halen. Nu wou ik dat niet; voor een dergelijke koopsom levert men de zaken bij me thuis af en da's dan dat.

Na lezing van ettelijke artikelen besloot ik dus — en dat is dan inmiddels alweer maanden geleden — me niet te wenden tot 'n 'inpakken — wegwezen' zaak en mijn vertrouwen en portemonnaie in handen te leggen van een detaillist die beweert de klanten te kunnen verzekeren van de volgende punten:

- vakkennis;
- snelle aflevering en
- service.

Deze drie zaken bleken nu voor deze detaillist in het geheel niet op te gaan, al zijn de mensen daar allervriendelijkst, daar niet van.

Na eindeloos getelefoneer, geduld en ten einde raad een noodkreet naar Assen, tenslotte het dreigement dat ze nog een week hadden om de recorder af te leveren. Vreemd genoeg helpen dreigementen en vooral als er met de pers gedreigd wordt, meestal wel, zo ook in dit geval. 's Zaterdags dus een historisch moment toen dit huishouden uitgebreid werd met een tweede recorder.

Zo langzamerhand krijg ik zeer veel attributen dubbel, daar ik door overname van moe's oude koelkast — waar meer in kan — ook zit met twee koelkasten. Opruimen heeft geen zin, het hoogste bod was 5 tientjes, waarop ik knarsetandend dit bod afsloeg met de woorden er net zo lief mijn aardappelen in op te slaan, wat dan ook gebeurd is.

Goed, hiermee was punt 2 dus afgehandeld, al moet vermeld worden dat hierbij de handelaar niet geheel blaam treft of

toch wel... Bij het binnenkomen staat een klant nu eenmaal niet stil bij het zeer vervelende 'alleenvertoningsrecht' of beter alleenvertegenwoordiging van een merk. Hoewel de Tandberg niet in de winkel aanwezig was, verzekerde men mij dat bestelling mogelijk was en daarmee was wat mij betreft de kous af en gaf de bestelling op. Om lang zeuren te vermijden; deze handelaar is geen vertegenwoordiger van dit merk — de lezer zij gewaarschuwd in voorkomende gevallen! — wat dan inhoudt dat de importeur eerst zijn eigen vertegenwoordigers bij de orderverwerking van voer voorziet en als er dan nog wat overblijft, mogen de anderen ook een graantje meepikken, als de importeur daar dan zin in heeft. De lijn met de importeur roodgloeiend zettend van mijn kant uit, mag als spoedbevorderend gewerkt hebben.

Nu de vakkennis:

Ongeveer anderhalf jaar geleden schafte ik me een nieuwe kijkdoos aan, me ook weer wendend tot zulk een vertrouwenwekkend bedrijf, dat zich over het algemeen onderscheidt van de 'inpakken-wegwezen' zaken met meestal Engels klinkende namen door het berekenen van de volle adviesprijs. Dit apparaat werd afgeleverd door een wasmachine-monteur (wil de redactie zich in het vervolg onthouden van kreten als: afregelen en bedrijfsklaar maken door de erkende en betrouwbare handelaar?).

Deze wasmachine/automaten-techniker zag een kijkdoos kennelijk voor de eerste maal uit een fabrieksverpakking komen en als ik het de man niet verhinderd had, had hij er een wasmiddel van het niet schuimende soort met fosfaten ingewurmd en 5 kilo wasgoed. Het afregelen met de gebruiksaanwijzing van een kleurenapparaat van hetzelfde merk, dat wel, de bij mijn apparaat horende was zoek, kostte me de hele middag en avond.

De man die de Tandberg kwam brengen, had nog nooit van Dolby gehoord, wat gestaafd mag worden door de man's opmerking: 'Wa's dat, mevroi?' In ieder geval kwam dit tamelijk aan de prijzige kant zijnde kunstgebit onder mijn ogen uit de fabrieksverpakking (!) en de aansluiting